

Sygn. akt III USK 362/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania D. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
o zapłatę składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8
lutego 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 17 listopada 2020 r., III AUa [...], po rozpoznaniu apelacji odwołującego się D. J., zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w K. z 13 grudnia 2017 r., IV U [...], oraz częściowo poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 17 grudnia 2015 r. w ten sposób, że ustalił, iż odwołujący nie jest odpowiedzialny za zobowiązania Wytwórni [...] K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu nieopłaconych składek w kwocie 20.087,16 zł wraz z odsetkami, oraz z tytułu odsetek od kwoty 82.346,57 zł po dniu 9 maja 2012 r., w pozostałej części apelację oddalił.

Odwołujący zaskarżył powyższy wyrok w części skargą kasacyjną zarzucając naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 116 § 1 i 2 oraz art. 53 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja

podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1540 ze zm.) w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 423 ze zm., dalej jako ustawa systemowa), oraz naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 34 ust. 2 ustawy systemowej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez nierozważenie całego materiału i pominięcie części materiału dowodowego.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na potrzebę wykładni przepisów prawnych, tj. art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej w kwestii odpowiedzialności członków zarządu po złożeniu rezygnacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 i z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga ponadto przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu

Najwyższego. Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124). Twierdzenie o występowaniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów jest uzasadniony tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących owo zagadnienie.

Skarżący tak rozumianych podstaw nie tylko nie wskazał, lecz dodatkowo uszło jego uwadze, że na etapie "przedsądu" nie są badane podstawy kasacyjne. Zatem odwołanie się do tego fragmentu skargi kasacyjnej we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie jest poprawne. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania można jedynie wywnioskować, że wadliwość rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego wynika z naruszenia art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i 32 ustawy systemowej. Jednak powołane argumenty nie są wystarczające do jakiegokolwiek analizy i wyjaśnień poważnych wątpliwości interpretacyjnych, których w zasadzie skarżący nie wskazał. Dodatkowo należy stanowczo podkreślić, że instytucja przeniesienia odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki na członków jej zarządu nie została ustanowiona w celu ochrony dłużnej spółki ani subsydiarnie odpowiedzialnych za długi członków jej zarządu, lecz w celu zabezpieczenia interesów wierzycieli, w tym organu ubezpieczeń społecznych, który w zamiarze odzyskania tych należności wykazał bezskuteczność egzekucji skierowanej do znanych lub ujawnionych mu w postępowaniu egzekucyjnym składników majątku dłużnej spółki. W konsekwencji dokonana przez Sąd drugiej instancji subsumpcja ustalonego stanu faktycznego pod wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku normy prawne nie nasuwała wątpliwości, a sformułowane w skardze problemy prawne, które były oderwane od miarodajnych ustaleń faktycznych, nie mogły wpłynąć na inny niż zaskarżony osąd przedmiotowej sprawy.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

a.s.